N°. 14

SPECIAAL NUMMER : 24 blz.

KUIFJE

IEDEREN DONDERDAG

5,00 FR.

In Nederland : 30 cts.

VROLIJK PAASFEEST

KUIFJE *aan het woord*

PASEN !

Voor de eerste maal sinds het verschijnen van « KUIFJE », vieren we samen het hoogfeest van Christus' Verrijzenis !

Zo'n belangrijke gebeurtenis moest op 'n speciale manier gevierd worden.

Daarom heb ik jullie dan ook met Pasen met een speciaal nummer van ons blad willen verrassen. Al mijn medewerkers hebben er met een buitengewoon enthoesiasme aan geholpen.

Ik ben er van overtuigd, dat ons speciaal Paasnummer zal meevallen !

★

PASEN is het grootste feest van het jaar.

Weten jullie, dat het burgerlijk jaar eeuwenlang met Pasen begon ? Ik vind het persoonlijk nogal spijtig, dat men die regeling veranderd heeft en het jaar in het putteke van den Winter heeft willen doen beginnen.

Het woord « Pasen » komt van het Hebreeuwse « Pascua », dat de Joden jaarlijks vierden om hun uittocht uit Egypte te herdenken. De Christenen hebben den Hebreeuwsen term overgenomen, om de Verrijzenis van den Verlosser te vieren.

★

SOMMIGE lezers vragen me, hoe het komt dat het Paasfeest elk jaar van datum verandert, en wie dat zo geregeld heeft. Wel vrienden, het concilie van Nicea, besloot in het jaar 325 na Christus, dat alle gelovigen het feest van de Verrijzenis onzes Heren, jaarlijks zouden vieren op den eersten Zondag na de volle maan, die op de Lentezonnewende zou volgen (21 Maart).

Sindsdien valt Pasen steeds tussen 22 Maart en 25 April.

★

PASEN !

De natuur ontwaakt in een grandiose heerlijkheid. we voelen ons ook uit onzen winterslaap wakker worden, en zien de toekomst weer mooier in.

Er weit in ons een ontstuimige, vernieuwende levenskracht op. ***We voelen ons beter dan ooit in staat om de ontelbare, verloochende goede voornemens opnieuw eens aan te pakken en deze maal radikaal door te zetten.***

Laat dat dan onze Paasgedachte zijn en dan zullen de lustig luidende klokken van onze torens, ons des te vrolijker in de oren klinken en wenken naar den nieuwen weg !...

ONZE BRIEVENBUS

R. MERTENS, St. Servaas-college, Luik. — Onder het Paasverlof zal je ongetwijfeld in je wijk een « Kuifjesclub » oprichten met je beste vrienden. Ik ben er van overtuigd dat het 'n fluke, vrolijke aldeling zal zijn !

ROB. CLAES, Anderlecht. — Je briefje goed aangekregen. Ik permitteer me nietemin, je te laten opmerken, dat men niet spreekt over een professor in NATUURKENNIS maar wel in NATUURKUNDE.

DESIRE VANUYTRECHT, Boerenstraat, 42, Etterbeek. — Heb je mijn brief aangekregen ? En hoe staat het met je club ? Begint het reeds te vlotten ? Je zoudt me eens moeten komen opzoeken op mijn kantoor. Maar verwittig me dan tijdig van je komst. Alle Kuifjesvrienden uit het Etterbeekse worden verzocht zich bij Désiré VANUYTRECHT aan te melden !

WINDERICKX, Dworp. — Je vraagt me hoe je een postzegelverzameling moet aanleggen. Ik heb aan mijn vriend Mr. DE PIENNE die ons postzegelhoekje verzorgd, je vraag overgemaakt, en hij heeft me beloofd er binnenkort een artikeltje aan te wijden. Tevreden ?

MARC VAN HOONACKER, Brugge. — Het doet me genoegen, je toetreding tot onze club in handen te krijgen. Ik geloof niet, dat ik nog moet zeggen, dat we goede vrienden zullen worden, want dat zijn we ongetwijfeld nu reeds, niet Marc ?

PIETER DE MAYERE, Kortrijk. — Ontvangen jullie regelmatig KUIFJE, Pieter ? Ik heb in ieder geval het nodige laten doen.

HANS BAKSTEEN, Merksem. — Hartelijk dank voor je mooie tekening. Bevalt het vervolg van de « Geheimzinnige Straal » je niet ? Ben je reeds lid van de club en draag je al ons kenteken ?

LEO DE KEYSER, Oostende. — Je zult elders in ons blad wel de beloofde gelezen hebben, dat er binnenkort een *Jeugdboekenrubriek* in KUIFJE zal verschijnen. Nietemin wil ik hier reeds op je vraag en deze van vele lezers ingaan, en je enkele goede schrijvers en boeken aanduiden.

Heb je « De Zilveren Kasp » van John Flanders al gelezen ? En « Het Schatteneiland » van Stevenson, « Bij de bocht van de baan » en « Zeven joagens en een das » van P. Van Laer. En de verhalen van Kapitein Zeldenthuis en Lod Lavki ? Of hou je misschien meer van historische boeken en legenden ? Lees dan « Jan zonder Vrees » van C. De Kinder « Robin Hood » van A. Hans, « De Ridders » van Coppieters... Je zus houdt van sprookjes ? Kent zij de « Bulgaarse en Tjechische sprookjes » van L. Landsman ? en de « Finse en Zweedse sprookjes » van Piet Schepens ? En heeft ze « Kriekenbolleke » van Leen van Marcke reeds gelezen ?

In dat lijstje kunnen jullie reeds een interessante keuze doen. We komen er weldra op terug !

KUIFJE — Nederland : Van Oldenbarneveldtstraat, 116-a, Rotterdam.

ABONNEMENTEN :

Wil je « KUIFJE » regelmatig ontvangen ? Wel stort dan 47 frs. voor drie maand, of 90 frs. voor zes maand of 175 frs. voor één jaar op postrekening n' 190.916 van « Les Editions du Lombard », Lombardstraat, 55, Brussel. — In NEDERLAND stort men 3 fl. voor drie maand, of 5.75 fl. voor zes maand of 11 fl. voor één jaar op postrekening N' 500.486 t.n.v. Incasso-Bank N. V. Bijbank Heemraadsingen. Rotterdam.

KUIFJE : Administratie en redactie : Lombardstraat, 56, Brussel.
IN NEDERLAND : Van Oldenbarneveldtstraat, 116-a, Rotterdam.
UITGEVER-DIRECTEUR : R. Leblanc, Picardstraat, 79, Brussel.

ALBUMS : Onze lezers vragen ons sommige vroeger verschenen albums van Kuifje's avonturen. Momenteel zijn alleen « De Zwarte Rotsen » en « Het Geheim van den Eenhoorn » verkrijgbaar. Na overschrijving van 60 frs. op onze postrekening Nº 190916 van « Les Editions du Lombard », Lombardstr., 55, Brussel, krijgen jullie het gewenste album thuisbezorgd.

GEDENKWAARDIGE PAASDAGEN
uit ons verleden

PASEN is het hoogfeest van de Lente. De eerste bloemen zetten het den nodigen luister bij. Het volk is den Winter reeds bijna vergeten en de klokken der kerken luiden de verjonging der schepping in.

Pasen was niet altijd een dag van vreugde. Soms, kreeg de Lentezon een droevig tafereel te aanschouwen...

★

PASEN 1099. Na een heldhaftigen tocht, die drie jaar geduurd heeft, bereiken onze ridders Jeruzalem. Ze zijn uitgeput. De drie vierden van hun leger hebben ze verloren. Maar hun doel hebben ze toch bijna bereikt. Nog een laatste inspanning, en hun kruistocht wordt bekroond. Godfried van Bouillon en Pieter de Kluizenaar zijn er bij. Ze betreuren het, dat ze het feest der Verrijzenis nog niet kunnen vieren bij het Heilig Graf. Nog nooit hadden onze voorvaderen het « Christus vincit » met dieper overtuiging gezongen.

★

DEN 29e in de Lentemaand 1482 stierf Maria van Boergondië. Ze was maar 25 jaar oud, was de erfgename van de jonge en machtige Boergondische Nederlanden, die uit de krachtinspanningen van haar vader Karel den Stouten en haar grootvader, den onsterfelijken Filips den Goeden, geboren waren. De jonge hertogin werd door haar volk bemind. Het volk leed onder het bericht van haar schielijken dood : op valkenjacht in het woud van Wynendaele deed ze een dodelijken val van haar paard. Ze liet twee kinderen achter : een jongentje van vier jaar en een meisje van twee jaar...

Het was een droevige Paastijd in het jaar onzes Heren 1482..

★

DE Lente doet het mensenhart vuriger kloppen. In 1566 breekt het verzet los in de Lage Landen. De adel is het niet eens met het bewind van koning Filips II. Den 3e April trekt een stoet van 300 edelen, leden van het Eedverbond, naar het paleis van de Regentes Margaretha van Parma, en bieden er een smeekschrift aan, waarin zij haar vragen als vrije mensen geregeerd te worden.

★

HET lijdzaam verzet groeit uit tot een echten oorlog. Den 1e April 1572 veroveren de Watergeuzen den Briel. De hertog van Alva had gemeend, ons met geweld klein te krijgen. Hij kan zijn nederlaag niet verkroppen en wordt radeloos. Hij hoort de Brusselse ketjes op straat zingen :

Op den eersten dag van April
Verloor Duc d'Alva zijnen Bril.

★

TIJDENS de regering van de goede keizerin Maria-Theresia, waren we gelukkig. Karel van Lorreinen, de toenmalige goeverneur van ons land, viert zijn 25-jarig voorspoedig beheer. Voor zijn paleis, de huidige koninklijke bibliotheek van België, wordt zijn standbeeld ingehuldigd. Op den 26e in de Lentemaand 1769, juichte het gemoedelijk volk van Brabant, want het beleefde een tijd van voorspoed en vrede.

★

DEN 18e in de Lentemaand 1794, worden de Franse legers, welke het jaar te voren ons land waren binnengevallen, in den slag van Neerwinden verslagen, en verjaagd. De klokken mogen weer luiden. Helaas, een jaar later komen de Fransen weer, en worden de godsdienstoefeningen verboden !

★

DEN 4e April 1875 kondigden kanonschoten de geboorte aan van het jongste kind van den graaf en de gravin van Vlaanderen. Het was een jongen en het kreeg de naam van Albert. Op zekeren dag tijdens de donkere uren van de geschiedenis van België, zou hij de wereld met zijn heldhaftigheid verbazen : koning Albert I der Belgen !

J. S.
(Tekeningen van den schrijver)

ONS PAASVERHAAL

Een Onvergetelijke Bestorming

Volgend verhaal is het relaas van een heerlijk Paaskampspel, dat verleden jaar door jongens van jullie ouderdom, ergens in Brabant gespeeld werd.

Tijdens de eindeloze Wintermaanden hadden ze er in stille onverpoosd aan gewerkt, en hartstochtelijk naar verlangd.

Het naderen van het Paasfeest bracht hen in een stijgende, koortsachtige opwinding. En toen het Lenteverlof eindelijk aangebroken was, hebben ze er een onvergetelijke gebeurtenis van gemaakt...

ONDER een flauw Lentezonneke stonden we te graven, te zagen, te sjorren en te sjouwen in het zweet ons aanschijns. Met een dertigtal jongens waren we bezig 'n geweldig versterkt kamp te bouwen. Binnen enkele dagen gingen we 'n groot kampspel spelen tegen de Romeinen, die enkele honderde meters verder, hun burcht bouwden. Zij waren veel talrijker dan wij, en de hele verkennerstroep van het college werkte met hen mee ! Onze kampleider had al dadelijk ingezien, dat, daar de Romeinse kracht in het getal lag, wij op de kwaliteit, ja zelfs op den list zouden moeten rekenen.

Onze mannen werkten hard en vrolijk, want ze wisten dat ze een geheimzinnig plan uitvoerden...

* * *

Vier dagen later waren de winterkwartieren van Cesar en de Galliërs afgewerkt. Ons Gallisch fort zag er uit als een moderne bunker! We hadden ons helemaal ingegraven in een grote duin en van buiten vielen nog alleen de schietgaten en de versterkte ingangen te bespeuren. We hadden een voorraad van 600 pijlen ! De Romeinen mochten gerust komen, ze zouden warmpjes ontvangen worden !

Men was overeengekomen dat Cesar ons kamp met zijn legioenen het eerst zou aanvallen. Het doel was het neerhalen van ons kampvlag, die vrij en vrolijk op een hogen mast boven ons fort wapperde. 's Anderdaags zouden wij dan de Latijnse vesting bestormen, die 100 meter verder trots en statig verrees.

Ze was helemaal in sparrenhout gebouwd. Een eerste palissade versperde den toegang tot de helling. Daar achter verrezen manshoge vestingmuren uit paal- en vlechtwerk, die vier wachttorens aan elkaar verbonden. Op den duintop hadden ze een indrukwekkenden slottoren gebouwd, op wiens platform een gemakkelijk verplaatsbare balista dreigde.

't Beloofde een verwoede strijd te worden !

* * *

Sinds Donderdagavond was de staat van beleg afgekondigd. Om alle verrassingen te voorkomen, brachten we den nacht in ons fort door op onze stroozakken.

Rond tien uur 's morgens signaleerden onze vooruitgeschoven observatieposten, die met een veldtelefoon aan ons fort verbonden waren, verdachte troepenbewegingen. De Romeinen naderden ons kamp en voerden twee balista's aan.

We kookten van spanning en ongeduld ! Kris, de hoofdman der Galliërs, liep zenuwachtig rond in de fortgangen en ging met zijn verrekijker achter alle schietgaten loeren, om te zien of de vijand nog niet in 't verschiet kwam.

Ze komen ! Ze komen ! werd er plotselings ergens geroepen. We hoorden drie korte fluitsignalen en van uit twee tegenovergestelde richtingen kwamen de Romeinen langzaam vooruit. Even over onze schietgrens stelden ze hun balista's op en omringden die dadelijk met grote rechthoekige gevlochten schilden.

Ik stond naast Kris in den commandopost in den duintop. De lager gelegen gevechtsposten waren met vier luidsprekers verbonden aan den centralen fortpost. Nic, wiens vader een grote electriciteitszaak uitbaatte, had die geïnstalleerd.

Een nieuw fluitsignaal sneed door den helderen hemel. De eerste katapultschoten zoefden door de lucht. Het was maar spectaculair, want we zaten zo veilig ingegraven, dat het ons geen zier kon deren. Ze bekogelden onze twee versterkte vestingspoorten. Boven, in onzen commando-toren beleefden we een danige deugd aan die effectloze kanonnade. Na een twintigtal schoten zetten zij hun nutteloze beschieting stop. Met pijl en boog, houten zwaard en schild stormde hun infanterie toen brullend vooruit.

Een regen van pijlen welke door onze mannen op hen afgezonden werd, brak hun stormloop. Ze liepen naar hun werptuigen weer, en schenen zenuwachtig te beraadslagen. Ze zagen in, dat onze vesting quasi onkwetsbaar en niet te veroveren was. Vijf minuten later, volgde een nieuwe, maar reeds minder hevige bestorming. Ze trotseerden onzen pijlenregen en bereikten den voet van de vesting. Onze mannen verloren hun koelbloedigheid niet. Met een vervaarlijk geschreeuw liepen de Romeinen tegen de heuvelhelling aan, om onze vlaggemast te bereiken ...maar, ze stortten plotselings met tientallen in een goed gecamoufleerde ringgracht. Ze zakten er tot aan borst of lenden in, en het instortende zand, nam hen gevangen. Op hetzelfde ogenblik liet Kris onze kampvlag half-top dalen. Dit was het signaal waarop de

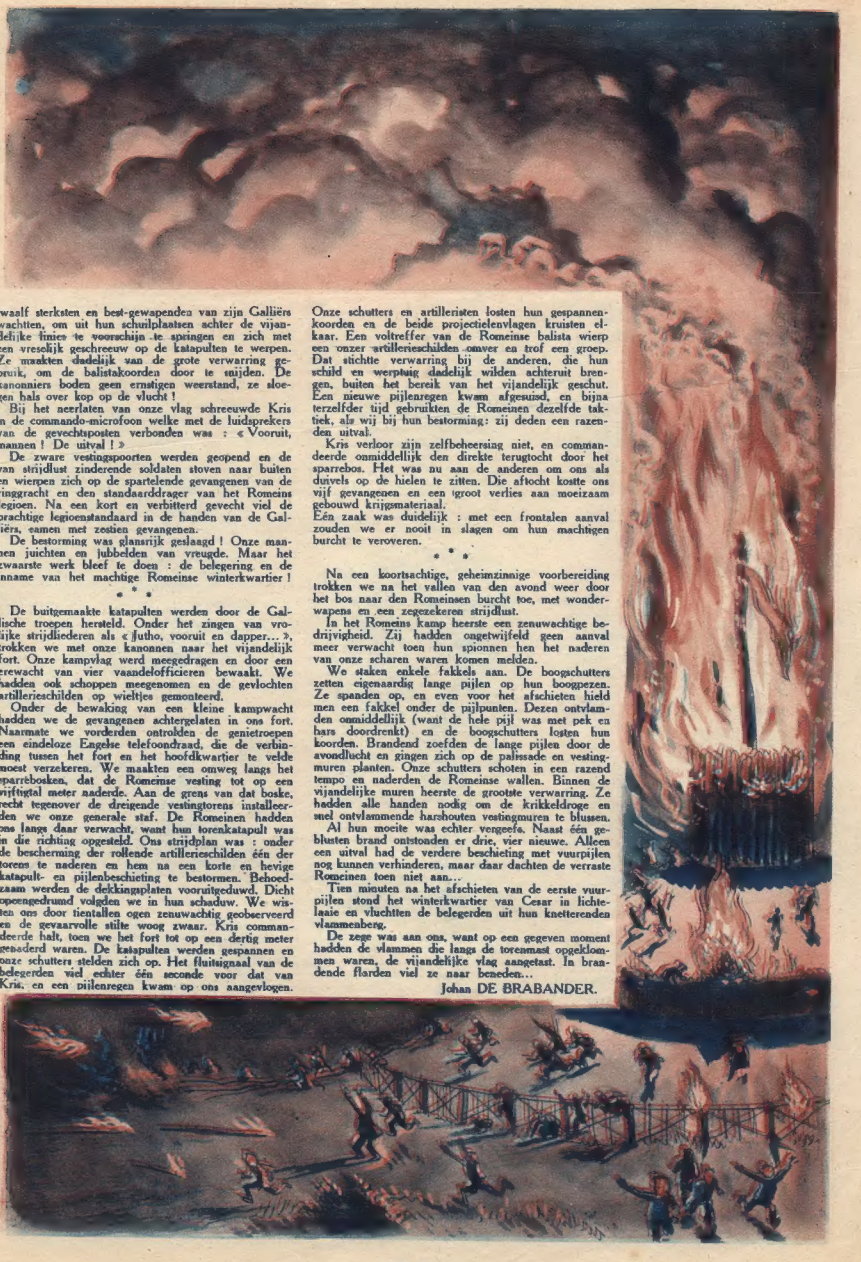

twaalf sterksten en best-gewapenden van zijn Galliërs wachtten, om uit hun schuilplaatsen achter de vijandelijke linies te voorschijn te springen en zich met een vreselijk geschreeuw op de katapulten te werpen. Ze maakten dadelijk van de grote verwarring gebruik, om de ballistakoorden door te snijden. De kanonniers boden geen ernstigen weerstand, ze sloegen hals over kop op de vlucht !

Bij het neerlaten van onze vlag schreeuwde Kris in de commando-microfoon welke met de luidsprekers van de gevechtsposten verbonden was : « Vooruit, mannen ! De uitval ! »

De zware vestingspoorten werden geopend en de van strijdlust zinderende soldaten stoven naar buiten en wierpen zich op de spartelende gevangenen van de ringgracht en den standaarddrager van het Romeins legioen. Na een kort en verbitterd gevecht viel de prachtige legioenstandaard in de handen van de Galliërs, samen met zestien gevangenen.

De bestorming was glansrijk geslaagd ! Onze mannen juichten en jubbelden van vreugde. Maar het zwaarste werk bleef te doen : de belegering en de inname van het machtige Romeinse winterkwartier !

* * *

De buitgemaakte katapulten werden door de Gallische troepen hersteld. Onder het zingen van vrolijke strijdliederen als « Jutho, vooruit en dapper... », trokken we met onze kanonnen naar het vijandelijk fort. Onze kampvlag werd meegedragen en door een erewacht van vier vaandelofficieren bewaakt. We hadden ook schoppen meegenomen en de gevlochten artillerieschilden op wieltjes gemonteerd.

Onder de bewaking van een kleine kampwacht hadden we de gevangenen achtergelaten in ons fort. Naarmate we vorderden ontrolden de genietroepen een eindeloze Engelse telefoondraad, die de verbinding tussen het fort en het hoofdkwartier te velde moest verzekeren. We maakten een omweg langs het sparrebosch, dat de Romeinse vesting tot op een vijftigtal meter naderde. Aan de grens van dat bosje, recht tegenover de dreigende vestingtorens installeerden we onze generale staf. De Romeinen hadden ons langs daar verwacht, want hun torenkatapult was in die richting opgesteld. Ons strijdplan was : onder de bescherming der rollende artillerieschilden één der torens te naderen en hem na een korte en hevige katapult- en pijlenbeschieting te bestormen. Behoedzaam werden de dekkingsplaten vooruitgeduwd. Dicht opeengedrumd volgden we in hun schaduw. We wisten ons door tientallen ogen zenuwachtig geobserveerd en de gevaarvolle stilte woog zwaar. Kris commandeerde halt, toen we het fort tot op een dertig meter genaderd waren. De katapulten werden gespannen en onze schutters stelden zich op. Het fluitsignaal van de belegerden viel echter één seconde voor dat van Kris, en een pijlenregen kwam op ons aangevlogen.

Onze schutters en artilleristen losten hun gespannenkoorden en de beide projectielenvlagen kruisten elkaar. Een voltreffer van de Romeinse balista wierp een onzer artillerieschilden omver en trof een groep. Dat stichtte verwarring bij de anderen, die hun schild en werptuig dadelijk wilden achteruit brengen, buiten het bereik van het vijandelijk geschut. Een nieuwe pijlenregen kwam afgesuisd, en bijna terzelfder tijd gebruikten de Romeinen dezelfde taktiek, als wij bij hun bestorming: zij deden een razenden uitval.

Kris verloor zijn zelfbeheersing niet, en commandeerde onmiddellijk den directe terugtocht door het sparrebos. Het was nu aan de anderen om ons als duivels op de hielen te zitten. Die aftocht kostte ons vijf gevangenen en een groot verlies aan moeizaam gebouwd krijgsmateriaal.

Één zaak was duidelijk : met een frontalen aanval zouden we er nooit in slagen om hun machtigen burcht te veroveren.

* * *

Na een koortsachtige, geheimzinnige voorbereiding trokken we na het vallen van den avond weer door het bos naar den Romeinsen burcht toe, met wonderwapens en een zegezekeren strijdlust.

In het Romeins kamp heerste een zenuwachtige bedrijvigheid. Zij hadden ongetwijfeld geen aanval meer verwacht toen hun spionnen hen het naderen van onze scharen waren komen melden.

We staken enkele fakkels aan. De boogschutters zetten eigenaardig lange pijlen op hun boogpezen. Ze spanden op, en even voor het afschieten hield men een fakkel onder de pijlpunten. Dezen ontvlamden onmiddellijk (want de hele pijl was met pek en hars doordrenkt) en de boogschutters losten hun koorden. Brandend zoefden de lange pijlen door de avondlucht en gingen zich op de palissade en vestingmuren planten. Onze schutters schoten in een razend tempo en naderden de Romeinse wallen. Binnen de vijandelijke muren heerste de grootste verwarring. Ze hadden alle handen nodig om de krikkeldroge en snel ontvlammende harshouten vestingmuren te blussen.

Al hun moeite was echter vergeefs. Naast één geblusten brand ontstonden er drie, vier nieuwe. Alleen een uitval had de verdere beschieting met vuurpijlen nog kunnen verhinderen, maar daar dachten de verraste Romeinen toen niet aan...

Tien minuten na het afschieten van de eerste vuurpijlen stond het winterkwartier van Cesar in lichtelaaie en vluchtten de belegerden uit hun knetterenden vlammenberg.

De zege was aan ons, want op een gegeven moment hadden de vlammen die langs de torenmast opgeklommen waren, de vijandelijke vlag aangetast. In brandende flarden viel ze naar beneden...

Johan DE BRABANDER.

KEN UZELF !

HOE dikwijls heb je reeds niet moeten horen, dat je een slecht karakter hebt, dat je een lastige jongen of een lastig meisje bent, of dat je... een schappelijke kerel zijt ?

En dan zul je je reeds afgevraagd hebben : Nou, wat is dat eigenlijk een goed of slecht *karakter* ?

Op deze bladzijde krijg je nu eens de gelegenheid, om dat na te gaan. Lees aandachtig de acht vragen welke je hier gesteld worden en beantwoord ze met de grootste rechtzinnigheid !

Telkens wanneer je waarlijk antwoorden mag : « nooit », dan mag je vijf punten tellen. Een « soms » is nog drie punten en « dikwijls » slechts een punt waard.

Tel daarna je punten samen. Indien je dertig à veertig punten behaald hebt, dan ben je 'n flinke kerel, met een goed karakter. Wie twintig à dertig punten bekomt, behoort tot de tusschensoort, en zij die slechts tien à twintig punten verworven hebben, moeten ons Paasartikel eens herlezen en zich nu eens goed inspannen om 'n flinken kerel of 'n beter meisje te worden !

1. Ben je 's morgens bij 't opstaan somber gestemd en ontmoedigd ? **Soms of dikwijls ?**

2. Lijd je niet onder het gevoel, dat je niet veel geluk hebt, en dat je kameraden (of vriendinnen) je kritiseren achter den rug? **Soms of dikwijls ?**

3. Laat je de beslissingen die je te nemen hebt, niet aan de ontwikkeling van de omstandigheden over, of neem je zelf een wilskrachtig besluit ? **Soms of dikwijls ?**

4. Twijfel je er aan, dat het ~~succes~~ een gevolg is van noesten arbeid ? **Soms of dikwijls ?**

5. Stel je het werk, dat je dadelijk doen kunt, nogal eens niet uit tot 's anderdaags ? **Soms of dikwijls?**

6. Lijd je nooit lang onder den invloed van kommer en verdriet ? **Soms of dikwijls?**

7. Zie je soms niet af van het verdedigen van een gedachte die je rechtvaardig schijnt, om eventuele moeilijkheden te vermijden? **Soms of dikwijls?**

8. Wordt je niet humeurig wanneer men je goeden raad geeft, of wanneer men je terecht berispt? **Soms of dikwijls?**

DE BUITENGEWONE WERELDREIS VAN CORENTIN FELDOË

(Tekst en tekeningen van PAUL CUVELIER)

(Wordt voortgezet.)

WOUDLOPERS HOEKJE

OVER HUTTENBOUW (Vervolg)

NA de raadgevingen van verleden week, ga ik je nu de practisch te verwezenlijke modellen geven. Herlees voor je begint eens zorgvuldig het woudlopershoekje van verleden week, en dan beginnen we er mee.

Wanneer je van vader of moeder de toelating krijgt om den nacht door te brengen in je constructie, zul je een indruk bijwinnen, die je niet zo gauw zult vergeten. Het model dat ik je hier opgeef, kan ongeveer 15 dagen stand houden. Volgende week leren we een ander model bouwen (zoals de houthakkers uit de Ardennen) dat je gedurende een heel jaar kan beschermen. Teken op het uitverkoren plekje een rechthoek van 3 m. lang en 1,50 m. breed, liefst met een der kleine zijden naar het Zuid-Westen gericht. Aan deze zijde van den rechthoek teken je een halven kring van 75 cm. straal (schets A). Zo heb je het grondplan van je hut. De ingang wordt voorzien aan het Noord-Oosten. Nou heb je zestien staken van ongeveer 2,50 m. lengte nodig. Daarmee maak je de karkas van je gebouw. Vier staken bind je twee per twee aan elkaar, aan het dunste einde. Graaf vier putjes van 20 cm. diepte aan de vier hoeken van den rechthoek. Plant er de vier hoofdstaken in, en leg in de toppen een

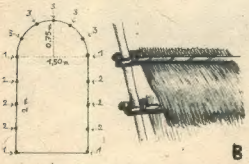

horizontale tak, tegen dewelken de anderen (genummerd twee en drie op de schets) zullen komen aanleunen. Nou is het ogenblik gekomen, om de strooien matten te maken, die als dak zullen dienen. Leg eerst een lange dunne tak, van ongeveer 2,20 m. op den grond, spreid er een dikke laag stroo over, die je tegen den eersten tak aanspant bij middel van een tweede, die er stevig aan vast gebonden wordt (schets C).

Om de karkas van je hut te bedekken, begin je onderaan, en let er goed op, dat iedere stroomat de voorgaande ongeveer 20 cm. bedekt. Gewoonlijk gebruik ik 5 matten voor iedere zijde van de hut, ongeveer hetzelfde op den rug, en één om over de kam te plooien. Dezen, die voor de rugzijde bestemd zijn, zijn natuurlijk minder groot dan de anderen. Zoals je bemerkt, is het tamelijk eenvoudig op papier. De verwezenlijking kan nog heel wat vindingrijkheid van je vragen, maar zo je die niet bezit, kan je nu eenmaal geen woudloper worden.

WOUDLOPER.

DE GEHEIMZINNIGE....

de avonturen van Jo, Jefje...

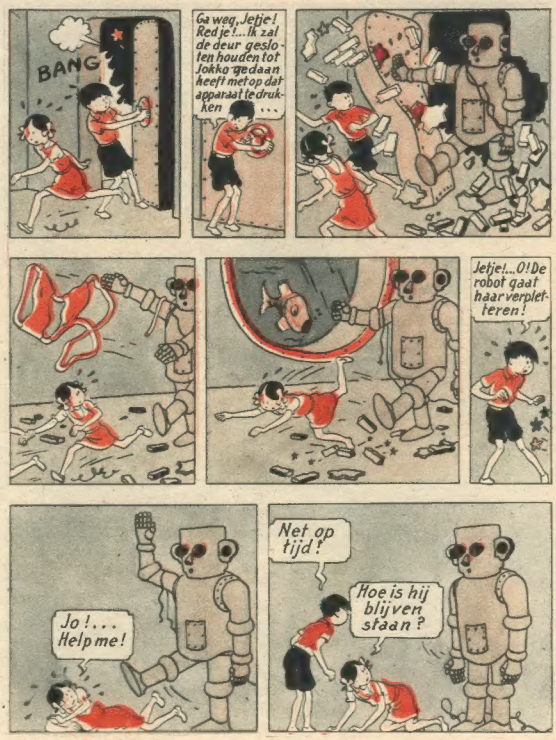

(Alle rechten voorbehouden.)

KNUTSEL Je mee?

Beste vrienden,

KUIPJE vroeg mij vandaag een weinig van de wegen van de wetenschap af te wijken, op dewelke ik jullie voorging en meesleepte, om iets over Pasen te vertellen.

Heel lang geleden, toen ik nog klein was, kon ik bij dezen groten feestdag mijn ontbijt niet snel genoeg inslikken om met mijn broers en zusjes de paaseieren te gaan opzoeken die de klokken gewoonlijk in onzen hof afgeworpen hadden.

De rest van de voormiddag bracht ik in de keuken door, want daar bereidde de meid mijn hard gekookte eieren.

Om verscheidene effene kleuren te bekomen voor het beschilderen van deze eieren deed ze verschillende verfstoffen in het kokend water. Wanneer jullie dit beproeven willen, raad ik jullie aan,

geen andere kleuren te gebruiken dan deze die uit planten gewonnen werden, of synthetische kleuren, die in de suikerbakkerij gebruikt worden om alle gevaar van vergiftiging te vermijden:

(Wordt voortgezet.)

Chicorei maakt de eieren bruin; water waarin men **spinazie** heeft gekookt, groen; met het zap van **rode kolen** bekomt men een purperachtige kleur, met violettinten en wanneer men aan dit water een weinig azijn toevoegt, wordt de kleur blauw. Als chemische kleuren raad ik jullie het methyleen-blauw of mercuro-chroom aan. Deze vinden jullie wellicht in de verbandkast van jullie ouders. Eosine, malachietgroen, « violet de Paris », rosaniline, enz.., kunnen jullie zeker bij den drogist bekomen.

Mijn meesterstukken waren de eieren, die ik met water- of plakaatverf, sierde en verder met papier opsmukte. Wie bij ons uitgenoodigd was, bekwam zo'n ei en eenieder behandelde het met zorg. Moeder bewaarde de mooisten als aandenken, tot ze bedorven waren.

Ik vond het zelfs heerlijk een ei met een kop en een shartje van papier in een nestje met watte te leggen, want dit gaf mij den indruk van een lief broedend kuikentje. Soms plaatsie ik een ei op zulke wijze in een dop, dat het zeer goed geleek op een kraaienden haan.

Eieren zijn werkelijk zeer geschikt tot het uitbeelden van humoristische figuren, en naar gelang men het dikkere of het dunnere uiteinde naar boven plaatst, bekomt men andere uitdrukkingen, men kan er een neus, hoeden, baarden, enz... aan kleven...

Ik gaf jullie hier enkele voorbeelden (hopelijk zal onze vriend mij dit niet kwalijk nemen).

Ik raad jullie nu aan, dit alles maar eens te beproeven, want het is werkelijk een lustig tijdverdrijf, en meer nog, ik verwacht enkele fotos van jullie mooiste werkjes.

Zalig Paasfeest, vrienden!

G. Zonnebloem

KLEINE GESCHIEDENIS

DER OLYMPISCHE SPELEN (Vervolg)

DE mededingers werden door de ambassades van hun respectievelijke steden voorgesteld.

Elke athleet moest de verklaring afleggen in de handen van de hoge leiding van de Spelen, dat hij zich gewetensvol voorbereid had.

Zij die voor de eerste maal aan de spelen deelnamen, moesten daarenboven zweren, dat ze de reglementen van de Spelen kenden en nauwkeurig zouden volgen.

Wij zagen reeds, dat de kampioenen een maand vóór het begin van de Spelen naar Olympia trokken. De jury die de proeven moest arbiteren trad van dan af in functie. Zij oordeelde over de schiftingswedstrijden om de mededingers, die geen kans op zege hadden, uit te schakelen. Deze maand was de tijd dat de scheidsrechters de noodzakelijke handigheid verwierven en het karakter, de handigheid en de specialiteiten van elken kampioen konden bestuderen.

Na elke eindproef, gaven de leden van de jury, hun oordeel te kennen, dat aanstonds door den heraut aan het publiek bekend gemaakt werd. Men meldde niet alleen den naam van den winnaar, maar ook deze van zijn vader en zijn stad. Daarna bekroonde de voorzitter van de jury den winnaar met twijgen van een wilden olijfboom en legde hem een palmtak in de hand.

★

Bij den oorsprong van de Olympische Spelen droegen de mededingers een soort gordel. Maar eens gebeurde het, dat de gordel van den athleet Orcippos, tijdens den wedloop loskwam, en tussen zijn benen viel, wat hem hinderde zich vrij te bewegen en hem de wedloop deed verliezen. Om een dergelijke herhaling te vermijden, besloot men en dit sinds de 15de Olympiade (720 vóór Chr.) dat de athleten absoluut geen kleren meer zouden dragen bij de wedlopen.

Dit is waarschijnlijk de rede, waarom de vrouwen niet toegelaten waren tot de Olympische Spelen, uitgenomen de priesteressen van een nabijgelegen tempel, die voorbehouden plaatsen hadden bij enkele oefeningen. De strengheid van dit verbod was zo onverbiddelijk, dat men de vrouw, die het zou gewaagd hebben deze wet te overtreden, bedreigde van een rots te werpen.

Toch is er ene geweest die het gewaagd heeft... maar ze werd niet gedood.

Men vertelt (maar is het niet legendarisch?) dat de vader van een jong athleet kwam te sterven en dat zijn moeder hem verder inoefende tot de spelen en hem daartoe verzorgde. Toen de dag aanbrak, verkleedde zij zich in turnmeester, en waagde het persoonlijk haar zoon naar den wedstrijd van het stadion te brengen. Alles liep vlot van stapel maar toen hij de zege behaalde was zij zo ontroerd, dat zij zich verried. Men schonk haar vergissenis omdat haar zoon triomphator was.

E. T.

EINDE

PLANETEN VOEREN OORLOG

DOOR H.G. WELLS

IK wou nochtans verder werken, en na enige aarzeling nam hij zijn schup ook weer te hand ! Plots schoot me iets door het hoofd ! Ik hield even op ! Onmiddellijk volgde hij mijn voorbeeld !

— Waarom wandelde je dezen morgen in de velden rond ! In plaats van verder te werken ! vroeg ik hem.

— Ik wou een luchtje scheppen ! antwoordde hij. En ik kwam juist weer naar hier ! 's Nachts is het buiten veiliger !

— Maar, je werk moet toch...

— O ! De boog kan niet altijd gespannen staan ! zei hij.

Daarmee had hij zijn eigen veroordeling uitgesproken ! Hij wist nog altijd niet of hij zou doorwerken, en leunde op zijn schup.

— We zouden eens op verkenning moeten uitgaan ! zei hij. Moest er « een » in de buurt komen, dan zou hij het gerucht van de schuppen horen en op ons vallen !

Ik had geen goesting, om nog verder met hem te discuteren ! We klommen allebei naar boven, en van op de ladder keken we door het dakvenster.

Nergens een Marsbewoner te bespeuren ! We waagden ons op het dak en daalden tot aan de borstwering af : daar waren we gedekt !

Een paar boomkruinen verborgen het grootste deel van Putney voor onze ogen — maar verder konden we neerkijken op den stroom, op het wild gewoeker van het « Rode Gras » en op de lagere gedeelten van het overstroomde Lambeth.

De klimmende varieteit van het « Rode Gras » had de bomen die het oude paleis omringen overwoekerd — en de takken staken kaal en afgestorven, met hier en daar nog een verdroogd bladje, tussen al dat geharrewar uit. Het was eigenaardig om zien, hoe erg die twee plantensoorten lopend water nodig hadden. Want rondom ons was er geen spoor van te ontdekken ! Daar groeide slechts de groene schittering van gouden regen en doornroosjes en sneeuwbollen en thrya's te midden reusachtige laurierbomen en zonbeschenen hortensia's. Achter Kensington steeg een dikke rookzuil naar omhoog, zodat wij de heuvels in het Westen door den rook en den nevel niet meer konden zien !

De artillerist begon te spreken over het volk dat nog in Londen gebleven was.

— Verleden week..., zei hij, was het op een nacht aan een paar onnozelaars gelukt het electrisch licht in « Regent street » en « Piccadilly » weer in orde te brengen.

Weldra wemelde het er van het volk; dronken mannen en vrouwen, die in lompen liepen ! Tot 's morgens vroeg hebben ze daar gedanst en herrie gemaakt ! Ik weet het van iemand die er bij was ! Toen brak de morgen aan, en kort bij het hotel « Langham » zagen ze een Marsmachine staan, die hen in het oog hield ! God weet hoe lang die daar stond ! Dan stapte ze op hen toe en ving zij er een hondertal... mensen die

KORTE INHOUD. — De schrijver heeft een kanonnier ontmoet, die hij bij 't begin van den interplanetairen oorlog heeft leren kennen. De man heeft hem zijn plannen uiteengezet, en ze zijn begonnen de realisatie

te zat of te verschrikt waren om nog op de vlucht te slaan !

Allemaal tragische en potsierlijke incidenten van een woeligen tijd ! Geen enkel geschiedschrijver zal ooit alles getrouw kunnen beschrijven !

Door hem uit te vragen bracht ik den artillerist weer op zijn grootse plannen ! En zijn geestdrift nam hem opnieuw op sleeptouw ! Zo welsprekend verdedigde hij de mogelijkheid om een gevechtsmachine te veroveren, dat ik hem ook dezen keer nog halvelings geloofde. Maar nu ik zijn moed beter begon te kennen, begreep ik, waarom hij er zoveel belang aan hechtte, niet overhaast te werk te gaan. Er was nu ten andere geen kwestie meer van, dat hij zelf zo'n machine zou veroveren, of ze zelf zou besturen om tegen de Marsbewoners te vechten !

Weldra daalden we weer naar onzen kelder af ! Maar geen van beiden hadden we lust om verder te werken ! Toen hij voorstelde iets te eten, nam ik direct aan ! En nu werd hij heel vrijgevig ! Na ons maal, verliet hij den kelder en kwam hij zelfs met uitstekende sigaren terug. We staken er elk een op, en zijn geestdrift steeg nu ten top.

Hij was zelfs geneigd, mijn aankomst als een goed voorteken te beschouwen.

— Hiernaast is er nog champagne in den kelder ! zei hij.

— Met dien Bourgogne hier zullen we beter kunnen werken ! antwoordde ik.

— Neen, vandaag ben je mijn gast. We drinken champagne ! We hebben nog genoeg werk voor den boeg ! Zolang we de kans hebben, moeten we een beetje rusten en onze krachten herstellen ! Kijk eens hoeveel blaren ik al heb !

En hij wou het ons nog aangenamer maken. Hij drong zelfs aan, opdat we een beetje zouden kaarten ! Hij leerde me euchre, een Amerikaans kaartspel ! We verdeelden Londen — hij kreeg den rechteroever, ik den linkeroever — en we namen een district als inzet !

Aan mijn bedachtzame lezers komt dat misschien heel belachelijk voor — maar het is absoluut waar ! En wat hen misschien nog meer verrast : dat spel, en nog verschillende andere spelen, vond ik buitengewoon interessant ! Wat een vreemd wezen de mens toch is ! Het ganse mensdom was met uitmoording of met een verschrikkelijke ontaarding bedreigd ! Wij hadden niet anders te verwachten dan een vreselijke dood te sterven ! En toch zaten we daar heel kalmpjes met die gekleurde stukjes karton te spelen en gingen we helemaal in de « joker » op.

Dan leerde hij me poker, en daarna won ik drie lange schaakpartijen. Toen de nacht inviel, gingen we zo hardnekkig in ons spel op, dat we het beiden riskeerden, een lamp aan te steken !

Na een eindeloze reeks partijtjes, namen we het avondmaal en dronk de artillerist de champagne uit. We rookten onafgebroken — maar van den energieken hervormer van het mensenras dien ik 's morgens had mogen aanhoren, bleef nu niets meer over !

Optimistisch was hij nog wel, maar zijn optimisme was kalmer en bezadiger geworden ! Ik herinner me nog, dat hij, een zijner onsamenhangende en afgezaagde toespraken besloot met het voorstel, op mijn gezondheid te drinken.

Toen nam ik nog een sigaar, en klom ik het dak op : ik wou den groenen lichtschijn boven de heuveis van Highgate, waarover hij gesproken had, ook eens zien.

Eerst dwaalden mijn ogen over de vallei van Londen ! De heuvelrijen in het Noorden waren niet zichtbaar ! Nabij Kensington brandde er een vuur, en van tijd tot tijd sprong een geelachtige vlammentong naar omhoog, waarna ze zich in het diepe, nachtelijke blauw oploste !

Verder was de stad in den donker gehuld ! Toen bemerkte ik in mijn onmiddellijke omgeving een eigenaardige klaarte — een soort van bleek, puur licht dat van ergens anders weerkaatst werd en in het nachtelijke briesje bibberde !

Een tijdje kon ik niet begrijpen waardoor dat schijnsel veroorzaakt werd — maar dan onderstelde ik dat het van

Het weeklagen scheen van daar te komen.

het « Rode Gras » kwam ! Bij die gedachte werd mijn nieuwsgierigheid die den laatsten tijd ingesluimerd was, weer wakker, en ook de betrekkelijkheid aller dingen leerde ik weer inzien ! Mijn ogen zochten dus de planeet Mars : als een klare, rode bol hing zij in het Westen. Daarna keek ik een gansen tijd neer op de duisternis die Hamstead en Highgate omhulde.

Een langen tijd bleef ik op het dak : de wederwaardigheden van dezen dag hadden me van streek gebracht ! Alles kwam me nu weer voor den geest : vanaf den vreemden drang om te bidden dien ik den vorigen nacht gevoeld had, tot het onnozel kaartspel waarmee we dezen avond doorgebracht hadden. En al die herinneringen ergerden me ! Ik herinner me nu nog, dat ik met een symbolisch gebaar mijn sigaar ver van mij wegwierp.

Ik overdreef de dwaasheden die ik meende uitgestoken te hebben natuurlijk geweldig !

Ik beeldde me in dat ik mijn vrouw en de ganse mensheid verraden had !

Het berouw begon in mijn binnenste te knagen ! Ik besloot dien vreemden, fantastischen dromer aan zijn drink- en eetpartijen over te laten.

Ik wou verder Londen intrekken ! Ik dacht, dat ik daar meer kans zou hebben om iets over de Marsbewoners en over de mijnen te vernemen !

Toen de late maan opkwam, stond ik nog op het dak !

Ik liet den artillerist dus aan zijn lot over, daalde den heuvel af, volgde de grote straat, en stak de brug over die naar Lambeth leidt. Het « Rode Gras » woekerde toen nog geweldig en het versperde den toegang tot de brug bijna ! Maar hier en daar verdroogden de bladeren reeds — voortekenen van de ziekte die het « Rode Gras » aangetast had en die deze woekerplanten zo snel zou uitroeien !

Aan den hoek van de straat die naar het station van « Putney Bridge » leidt, lag er een man op den grond ! Hij leefde nog, maar hij was helemaal met het « Zwarte Stof » bedekt, en dus zo zwart als een schoorsteenveger! Hij was ook zo zat dat hij geen ernstig woord spreken kon en niet meer op zijn benen kon blijven staan ! Slechts vloeken en bedreigingen kwamen over zijn lippen — moest hij zo geen brutaal voorkomen gehad hebben, dan was ik zeker bij hem gebleven !

Vanaf de brug lag er overal een laag « Zwart Stof » op den weg — in « Fulham » werd ze zelfs heel dik ! Overal heerste een doodse, akelige stilte. In een bakkerswinkel vond ik nog wat brood : het was hard, verzuurd en beschimmeld — maar het was toch nog eetbaar !

Aan den kant van « Walham Green » was het « Zwarte Stof » weer verdwenen. Ik kwam langs een groep witte huizen die in brand stonden. Het gerucht der knetterende vlammen betekende voor mij een werkelijke opluchting — maar in « Brompton » werden de straten opnieuw doodstil.

Weldra wandelde ik weer over een tapijt van « Zwart Stof » dat hier en daar een lijk bedekte. Langs « Fulham Road » zag ik alles bijeen een twaalftal lijken : ze moesten er al verschillende dagen liggen — ik ging dus snel voorbij ! Het « Zwarte Stof » dat hen bedekte, rondde hun scherpe vormen af — maar een paar waren door de honden van hun plaats gesleurd !

Overal waar er geen « Zwarte Stof » lag, waren de winkels toe, de burgershuizen gesloten, en de luiken naar beneden gelaten : die stilte en de verlatenheid deed mij aan de Zondagse rust in de « City » (centrum van Londen) denken ! Hier en daar hadden plunderaars sporen nagelaten — zelden echter ergens anders dan in de afspanningen en in de eetwarenwinkels. De ruit van een juweelhandel was ingedrukt — maar de dief werd bij zijn werk zeker gestoord, want een paar gouden kettingen en een uurwerk lagen nog op den stoep. Ik raakte ze echter niet aan ! Wat verder lag een in lompen gekleede vrouw, ze was op een drempel ineengezakt ! Een van haar handen hing over haar knie en was helemaal doorkerfd — het bloed had haar donkerbruine kleren doordrenkt — op den stoep lag in een modderplek een verbrijzelde champagnefles.

De vrouw scheen te slapen, maar in werkelijkheid was ze dood !

En naargelang ik het centrum van Londen naderde, werd de stilte eerder een « stilte voor het omweer » ! Elk ogenblik konden de Marsmachines die de noordwestelijke voorsteden vernield, en Ealing en Kilburn van den aardbodem weggevaagd hadden, zich op deze onbeschadigde huizenblokken storten en hen in rokende puinhopen veranderen ! Londen was een verlaten, een ten dode opgeschreven stad !

In de straten van « South Kensington » vond ik noch lijken, noch « Zwart Stof » ! Niet ver daarvandaan drong, voor de eerste maal een soort van gehuil tot mij door...

Bijna onmerkbaar drong het zich aan mijn gehoorzin op! Het was alsof iemand onafgebroken snikte, maar op twee verschillende tonen snikte... « Oul-la ! Oul-la ! Oul-la ! Oul-la ! » ging het. Toen ik de straten kruiste, die naar het Noorden der stad opklommen, groeide het gehuil nog aan — dan schenen de huizenblokken het weer op te vangen — maar op het einde van « Exhibition Road » bereikte het weer zijn hoogtepunt !

Ik juichte van vreugde...

Ik bleef staan ! Ik keek in de richting van « Kensington Gardens ! » Wat kon dat eigenaardig gehuil wel betekenen ? Men had zelfs kunnen denken, dat deze onmetelijke woestijn van huizen een stem gevonden had, om aan haar verlatenheid en schrik lucht te geven.

« Oulla ! Oulla ! Oulla ! » jammerde die wezenloze stem, en op machtige wijze werden de geluidsgolven weerkaatst tussen de hoge gebouwen van de grote, zonnige straat.

In mijn verbazing sloeg ik noordwaarts, naar het ijzeren hekken van « Hyde Park » af ! Ik was op de gedachte gekomen, in het « Museum voor Natuurkunde » binnen te dringen, en op den hoogsten toren te klimmen, om over het park uit te kijken. Maar ten slotte besloot ik den beganen grond liever niet te verlaten, want alleen op den grond kon ik me snel verstoppen !

Ik ging dus langs « Exhibition Road » verder ! Al de grote gebouwen langs deze straat waren doods en verlaten — mijn stappen weerkaatsten overal tegen de gevels ! Op den hoek van de straat juist bij het hekken van het park, vielen mijn ogen op een vreemd schouwspel : er lag daar een omgekantelde omnibus, een geraamte van een paard waarvan het vlees helemaal afgeknaagd was! Verrast, bleef ik één ogenblik staan — dan ging ik tot aan de brug van den « Serpentine-vijver » verder. De « stem » werd voortdurend luider, alhoewel ik boven de huizen aan den noorderkant van het park enkel een rookwaas kon zien opstijgen !

(Wordt voortgezet.)

Tekeningen van E.-P. Jacobs.

NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

DE ZONNETEMPEL

TEKST EN TEEKENINGEN VAN HERGÉ

(Alle rechten voorbehouden.)

(Wordt voortgezet.)

Onze grote PAASWEDSTRIJD

Met medewerking van de GEVAERT-fotoprodukten.

ZONDER een groten wedstrijd was het onmogelijk om een speciaal Paasnummer van « Kuifje » samen te stellen, dat ten volle in den smaak van al onze trouwe lezers zou vallen. Een prijskamp hoort daar nu eenmaal bij, want al onze vrienden houden er aan, om gelegenheid te krijgen om hun scherpzinnigheid te toetsen en te tonen.

★

EERSTE VRAAG :

Schrijf de torenummers van 1 tot 10 onder elkaar. En naast ieder torennummer de naam van de stad waar hij staat. Achter den naam van de stad schrijf je dan het nummer van de klok die er thuis hoort.

N. B. — Er is een toren bij zonder klok !

TWEEDE VRAAG :

Voeg aan je antwoord de mooiste foto toe, die je zelf genomen hebt.

Vergeet vooral niet je naam, voornaam en volledig adres op de rugzijde van je foto in drukletters te vermelden.

Alle antwoorden moeten vóór Donderdag 10 April ingezonden zijn aan « Kuifje », Lombardstraat, 55 te Brussel. (Dit geldt zowel voor onze Hollandse, als voor onze Vlaamse lezers !)

Je adres moet ook duidelijk vermeld staan op je antwoord zelf.

PRIJZEN :

1. Een prachtige sportfiets, merk « Van Hauwaert ».
6 tot 10. Vijf jaarabonnementen op « Kuifje ».
11 tot 20. Tien halfjaarlijkse abonnementen.
21 tot 30. Tien Kuifjesalbums.
31 tot 50. Twintig abonnementèn van drie maand.
51 tot 75. Vijf en twintig verschillende spelen.

★

De vijf mooiste fotos zullen in een der volgende nummers gepubliceerd worden, samen met de namen van de jonge fotografen.

JOHN de COW-BOY

PLOTS DOST DE DONDER DE AARDE TRILLEN 'T BLIKSEMT. ER VALT EEN STORTVLOED OVER DE PRAIRIE.

DE VERSCHRIKTE KUDDE SLAAT OP HOL. BILL WORDT BIJNA OVERHOOP GELOPEN.

DE GEALARMEERDE COW-BOY'S SPRINGEN TE PAARD EN ZETTEN DE ACHTERVOLGING IN.

BILL WORDT DOOR DE DRIFTIGE KUDDE OPGEJAAGD

HIJ BEMERKT EEN KLEINE BERGENGTE DAT IS DE REDDING !

EEN BRUSKE ZWENKING HEEFT HEM VAN ZIJN ACHTERVOLGERS VERLOST.

MAAR DE GROND ZINKT WEG ONDER DE HOEVEN VAN ZIJN MUSTANG. HIJ VALT.

IK MAAK ME ONGERUST OVER BILL. HIJ ZAL OPGEJAAGD ZIJN DOOR DE KUDDE. LAAT ONS HOPEN, DAT ZIJN PAARD HET VOLHOUDT.

DE COW-BOY'S VOLGEN DE SPOREN VAN DE VLUCHTELINGEN. ZE RIJDEN NIET HARD, WANT HET KAN EEN LANGE RIT WORDEN.

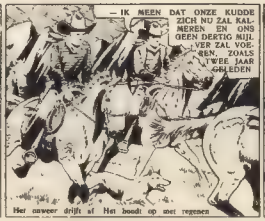

— IK MEEN DAT ONZE KUDDE ZICH NU ZAL KALMEREN EN ONS GEEN DERTIG MIJL VER ZAL VOEREN, ZOALS TWEE JAAR GELEDEN

Het zweert drijft af. Het begint op wat regenen

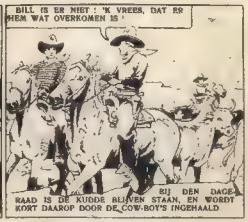

BILL IS ER NIET ? 'K VREES, DAT ER HEM WAT OVERKOMEN IS !

BIJ DEN DAGRAAD IS DE KUDDE BLIJVEN STAAN, EN WORDT KORT DAAROP DOOR DE COW-BOY'S INGEHAALD

— IK GA MET DICK HET TERREIN AFZOEKEN, EN IK HOOP ONZEN VRIEN WEL TERUG TE VINDEN.

— ZOEKEN , DICK, ZOEKEN !

HIJ TREKT EEN KLEINE BERGPAS IN ZOU HIJ WAT GEVONDEN HEBBEN ? LAAT ONS EVEN WACHTEN.

— HIJ BLAFT ! DAN ZAL ER WAT NIEUWS ZIJN LATEN WE EENS GAAN KIJKEN

(Wordt vervolgd)

René RENS, Vorst. — Gedurende den oorlog 1914-1918 noemde men de kabelballons gewoonlijk « Saucisses » en deze werden veel gebruikt als observatieposten voor de artillerie. Gedurende den laatsten oorlog gebruikte men dit soort observatiepost niet meer. Nochtans heeft men een zeer groot aantal van deze ballons gefabriceert en gebruikt om grote netten in de lucht te spannen, die de grote steden tegen de bombardementstoestellen moesten beschermen.

Vele lezers vragen mij hoe men een vliegtuig bestuurt. Ik kan jullie natuurlijk geen volledige pilootkursus neerschrijven, ten ware er eens zeer veel aanvragen zouden komen. Vandaag zal ik daarom slechts enkele algemeenheden aanraken, die jullie hopelijk een tamelijk klaar beeld daarvan zullen geven.

Af en toe hoor ik onervaren jongelui zo maar verklaren : « Het is makkelijker een vliegtuig te besturen dan een auto. »

Te heel foutief is dit nu wel niet, tenminste als men spreekt van na de start of vóór de landing, daar het apparaat weinig kans heeft op botsingen met andere rijtuigen, of ai datgene wat de autorijders onder « décors » verstaan.

Nochtans is deze bevestiging niet zeer juist. Wat moet de piloot allemaal doen bij het besturen van zijn vliegtuig. De richting, gegeven door het hoogtestuur, wordt door den piloot gecontroleerd en met de voeten geregeld, die steeds op een dwarsstaaf (ongeveer als een stuurpen van een fiets) steunen. Dit wordt zwengel genoemd. Bij moderne vliegtuigen is deze dwarsstaaf vervangen door twee pedalen, die samen doch in tegengestelde richting werken.

Het vatmanœuvre is nochtans niet voldoende om het vliegtuig te gelijkertijd een zekere inclinatie te geven, zoals bij een doodgewone fiets. Dit manœuvre geschiedt bij middel van kieppen, die deel uitmaken van de vleugels en bewogen worden door, wat men sinds het begin van het vliegwezen gewoonweg de « borsteisteel » of in het Engels de « stick » noemt.

Deze borsteisteel is een hefboom, die door den bodem van het vliegtuig steekt, juist vóór de zitplaats van de piloot. De piloot heeft deze steel tussen de benen en neemt hem gewoonlijk met beide handen vast.

Opmerkenswaardig is dat deze « stick » van zijn basis uit, in alle richtingen te bewegen is. Wanneer hij naar rechts of links bewogen wordt, gaat het vliegtuig in dezelfde richting schuin liggen. Maar de piloot kan hem ook van zich wegduwen of naar zich toehalen. Bij deze bewegingen wordt het diepte stuur bewogen, dat aan het uiteinde van den vliegtuigstaart geplaatst is : wanneer hij de « stick » naar zich toehaalt richt het vliegtuig zich op en stijgt, wanneer hij de « stick » van zich wegduwt gaat het vliegtuig over kop en daalt.

Bij veel moderne vliegtuigen, vooral bij de grote, kan men de « stick » slechts naar voor en naar achter bewegen, maar boven op de « stick » is dan een stuurrad bevestigd dat men draait, (als bij een auto) en de zijdelingse beweging vervangt.

Dus is het besturen van een vliegtuig ingewikkelder dan dat van een auto, daar men niet ene, doch twee bewegingen gelijktijdig uitvoeren moet; en het is werkelijk een kunst om met een vliegtuig goed te leren draaien. Meer nog, een verkeerd manœuver, bij verstroidheid of verlies van kalmte, doet het vliegtuig neerstorten.

Het zijdelings evenwicht van het vliegtuig moet steeds gekontroleerd worden, ongeveer dat wat men doen moet wanneer men heel langzaam fietst. Tegelijkertijd moet nauwkeurig nagegaan worden of men horizontaal vliegt, en het is niet gemakkelijk op dezelfde hoogte te vliegen, wanneer er weinig herkenningstekens voorhanden zijn.

Het voornaamste is daarbij nog, te zorgen dat men de minimum-snelheid behoudt om het vliegtuig in de lucht te houden. Verscheidene manœuvers doen het vliegtuig vertragen en wanneer men daarbij zijn aanjacht verliest, kan dit werkelijk « snelheidsverlies » worden, wat het neerstorten van een vliegtuig betekent.

Ik wil niet verder uitwijden over het aantal kontroles, die bij een vliegtuig noodzakelijker zijn dan bij een auto, en die men kan nagaan op de wijzerplaten van het boordtableau : de snelheid van den motor of de motoren, de verkoeling, de oliedruk en de warmte, het benzinepeil, enz..

Beste vrienden, het ligt niet in mijn bedoeling jullie schrik aan te jagen : doch ik ik wil jullie doen begrijpen, dat een toeristen-vliegtuig — en wellicht zullen er onder jullie zijn die later een dergelijk toestel bezitten — een aangename machine is, maar dat de taak van den piloot daarbij een grondige kennis en gezonde reflexbewegingen verlangt.

Bij het militair- vliegwezen, of het nu jachttoestellen, (werkelijke luchtacrobaten) betreft, of zware veelmotorige bombardementsmachines, die meer op een fabriek, dan op een voertuig gelijken, worden van den piloot buitengewone physische kwaliteiten, een onverstoord zenuwevenwicht, grondige technische studiën en een taaie training geeischt. Daarom ook zijn er slechts weinigen, die het tot militair piloot kunen brengen.

Bij wijze van slot, zou ik jullie nochtans willen overtuigen, dat het leven van den vliegenier, die zich gans geeft om de lucht te veroveren, edel is, zolang hij het doet met vredelievende doeleinden, en niet om den dood te zaaien op slagvelden of midden de bevolking.«

Mochten de Paasklokken bij hun terugreis uit Rome, door de lucht zweven, niet alleen gevuld met chocolade-eieren, maar met de boodschap van vrede en broederlijkheid !

★

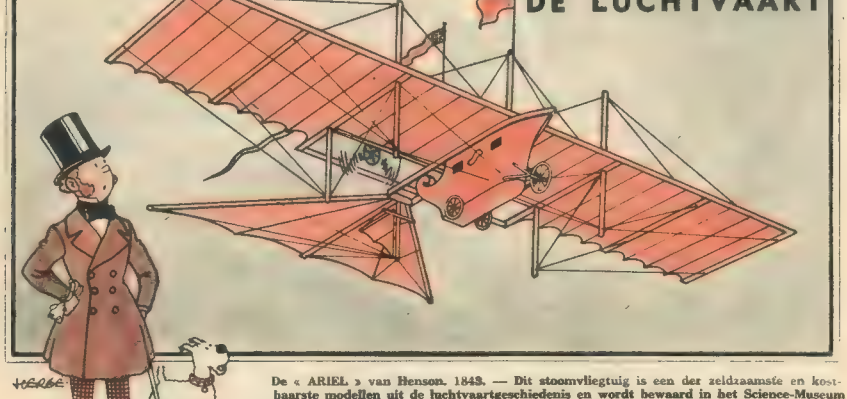

De « ARIEL » van Henson. 1843. — Dit stoomvliegtuig is een der zeldzaamste en kostbaarste modellen uit de luchtvaartgeschiedenis en wordt bewaard in het Science-Museum te Londen. De machine had een houten chassis van 50 m. lengte op 10 m. breedte en was met zijde overdekt. Het stuur stond onder den staart geplaatst. En onder de vleugel bevond er zich een stoommachine die twee « molenwieken » van 7 m. diameter in actie bracht. De machine werd bij het stijgen van een hellend vlak geworpen.

DE LEGENDE DER VIER HEEMSKINDEREN

TEKST EN TEKENINGEN VAN J. LAUDY

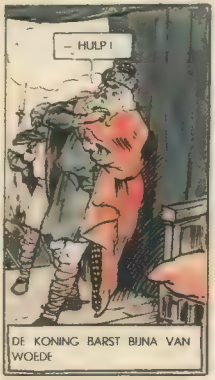

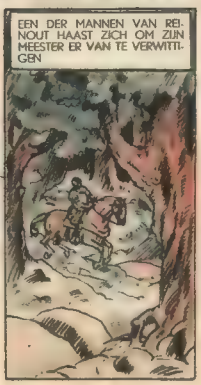

(Wordt voortgezet.)

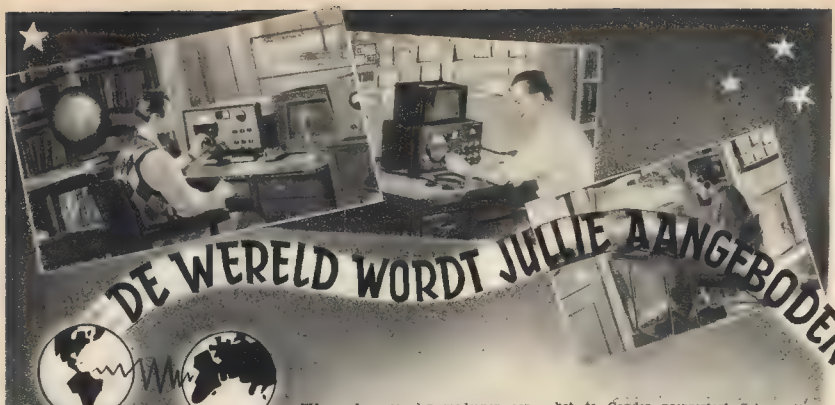

TEN gevolge van den modernen oorlog, heeft de Amerikaanse radiotechniek verbluffende vooruitgangen geboekt, tijdens de voorbije oorlogsjaren.

Jullie hebben ongetwijfeld horen spreken over de « radar », en over de « toverdoos », die de vliegeniers in de mogelijkheid stelde om op een scherm de juiste weergave van de overvlogen gebieden onder ogen te krijgen, zowel tijdens de nacht als te midden van de mist. Maar er zijn reeds nieuwe uitvindingen, die de hogergenoemden overtroffen hebben. Het is me onmogelijk, om jullie hier vandaag met de nodige détails over dit onuitputtelijk onderwerp te spreken. Niettemin houd ik er aan, om aan de beste van mijn lezers, de zoekers, de nieuwsgierigen en de knutselaars, over het radio-amateurisme te spreken. Zegt die in alle talen, en op alle tonen sprekende en zingende doos, die « radio » genoemd wordt, jullie niets ? Interesseert het jullie niet om de werking van dit eigenaardigen geheimzinnig toestel dat jullie van uit de huiskamer met de ganse wereld in verbinding brengt, van naderbij te leren kennen? De duizende jonge Amerikaanse soldaten, welke uit den oorlog terugkeerden, stellen zich niet langer meer tevreden met 'n eenvoudig ontvangtoestel, maar zij wensen opnieuw een micro, die hen op de korte golven tot heel de wereld laat spreken.

Vóór den oorlog waren er in de Verenigde Staten ongeveer 60.000 radioliefhebbers en nu, zijn er bijna 250.000 ! Is jullie radio-ontvangtoestel niet een van jullie beste vrienden, die jullie op eender welk ogenblik van den dag, met 't is eender welk punt van onze planeet in verbinding brengt ? En wanneer hij begint te babbelen en toevallig geen mooie muziek meer biedt, dan hoeven jullie maar aan een knopje te draaien om hem tactvol te doen zwijgen.

Hebben jullie er al eens aan gedacht, om na te gaan wat jullie door de radio alleen reeds vernomen en geleerd hebben ? Om niet te overdrijven, minstens zoveel als het interessantste dag- of weekblad, en de mooiste boeken.

Die geheimzinnige korte-golven-wereld biedt onteibare en onuitputtelijke verrassingen, aan hen die de geheimen er van willen ontsluieren. Ik herinner mij, dat ik niet zonder emotie, ongeveer 5 jaar geleden, de tragische S.O.S.-seinen van in nood verkerende vaartuigen opgevangen heb, evenals de noodkreten van de Noble-expeditie aan de Noordpool.

Zulke signalen worden er natuurlijk niet alle dagen uitgezonden en opgevangen. Maar er zijn niettemin onteibare andere interessante onderwerpen. Onlangs zijn twee Amerikaanse liefhebbers er in geslaagd in permanente verbinding te blijven met het trans-Atlantisch vliegtuig « De Trage Schildpad ». Weten jullie nog, dat het eveneens 'n liefhebber was, die de verbinding verzekerde tussen de reddingsploegen en het te Gander neergestort Sabena-vliegtuig ?

Hebben jullie nog nooit de gesprekken van de amateur-zenders gehoord ? Ze zijn boeiend hoor ! Men hoort ze hun bergen, hun land, hun stad en hun levenswijze beschrijven...

Maar om in de korte-golven-wereld binnen te dringen, moet men over 'n speciaal toestel beschikken, want de meeste commercieele apparaten, die de drie traditionele golflengten op hun wijzerplaat vermelden, voldoen daarin niet.

De grote Amerikaanse firma « Hallicrafters » heeft een volledige reeks ontvangen uitzendingstoestellen op korte golven gefabriceerd. Met die reeks toestellen biedt « Hallicrafters » de beste liefhebbers-apparaten aan, welke de jonge amateurs op de radio-markt kunnen krijgen. Momenteel biedt « Hallicrafters » drie modellen van ontvangtoestellen met korte golflengte aan:

Model S. 38 : Voor een schappelijke prijs voldoet dit toestel aan alle vereisten van het moderne radio-apparaat. De drie lengten van 9 tot 200 m. staan er op vermeld. Het toestel is eveneens voorzien van een speciaal cadran met uitgebreide afstemming, dat den luisteraar in de mogelijkheid brengt om zich in de beste verbinding te stellen met om het even welk korte golfstation. Het is eveneens met de traditionele middelgolflengte uitgerust (van 200 tot 600 m.). Daarmee mag dit toestel het ideale ontvangapparaat genoemd worden voor alle beginnelingen, liefhebbers, en in het bijzonder de studenten.

Het model S. 40 : is het standaard-type. Het is voorzien van 8 buizen en zijn 4 bandstrepen bestrijken alle lengten van 7 tot 600 m. Het zal de beste voldoening schenken aan de hoogste eisen van de radiodeskundige.

Het model S.X. 42 : wordt vooral door de radiospecialisten gevraagd. Het is voorzien van 15 buizen, 6 bandstepen welke gaan van 2 tot 600 m. Het kan eveneens uitzendingen in gemoduleerde sequentie opvangen.

Het is een eerste klasse ontvangtoestel en het modernste van de hedendaagse radiomarkt.

Één van deze geperfectionneerde toestellen zal je inwijden in de geheimzinnige wereld van de radio-techniek en later zal 'n « Hallicrafters » zend-toestel je materiaal komen aanvullen en je in de mogelijkheid brengen om : « tot heel de wereld te spreken ». Zegt je dat niets ?

Interesseert het jullie eveneens niet, om met enkele vrienden 'n radio-liefhebbersclub op te richten welke zich aanvankelijk alleen met het goed opvangen van uitzendingen zou bezig houden, om zich daarna aan eigen uitzendingen te gaan wijden ?

Alle bijkomende inlichtingen zullen jullie volgaarne verstrekt worden door de technische diensten van de

N. V. STAAR-Werkhuizen,
Steenweg op Waterloo, 566, Brussel.

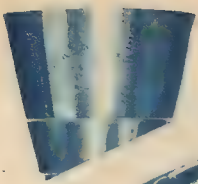

Kijk eens, wat 'n mooie fiets ... 't Is een der eerste prijzen van onze groote prijsvraag. Met onzen PAASPRIJSKAMP is er weer zo een te winnen ! Wie zou zo geen VAN HAUWAERT rijwiel willen ?

Ken je deze fiets nog ?
Zij was het onderwerp van de eerste proef van onzen groten prijskamp. Die fiets is niet helemaal in orde, maar ja, 't is geen VAN HAUWAERT.

De firma VAN HAUWAERT heeft dezen beker voor de beste toerstentiets-constructie gewonnen.
Een tochtje door bos en bergen is een zuiver genot, vooral, wat neer men met een VAN HAUWAERT-fiets rijdt !

De beste afwerking,
Een minimum gewicht,
En de grootste eenvoud.

Zijn de drie voornaamste kwaliteiten, die aan VAN HAUWAERT het vertrouwen van de specialisten bezorgd hebben. Alle rasechte fietsers willen alleen een eerste-klasse fiets. Daarom rijden zij op 'n VAN HAUWAERT.

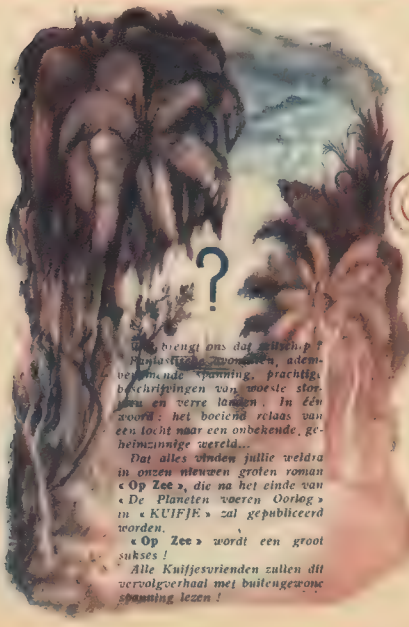

Wat brengt ons dat avontuurlijk ? Fantastische woorden, ademverdovende spanning, prachtige beschrijvingen van woeste stormen en verre landen. In één woord : het boeiend relaas van een tocht naar een onbekende, geheimzinnige wereld...

Dat alles vinden jullie weldra in onzen nieuwen groten roman « Op Zee », die na het einde van « De Planeten voeren Oorlog » in « KUIFJE » zal gepubliceerd worden.

« Op Zee » *wordt een groot sukses !*

Alle Kuifjesvrienden zullen dit vervolgverhaal met buitengewone spanning lezen !

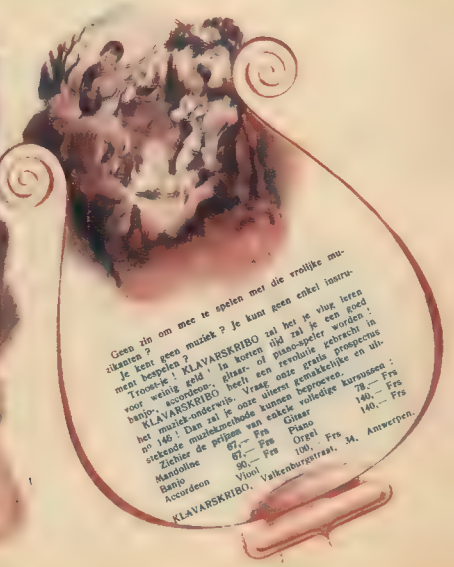

Geen zin om mee te spelen met die vrolijke muzikanten ?
Je kent geen muziek ? Je kunt geen enkel instrument bespelen ?
Je kent geen muziek ? Je kunt geen enkel instrument bespelen !
Troosteloos ! Is het niet tijd zal je een goed voor weinig geld ! In korten tijd zal je een goed banjo- accordeon- gitaar- of pianospeler worden ! KLAVARSKRIBO heeft ol revolutie gebracht in het muziek-onderwijs. Vraag onze gratis prospectus nr 146 : Dan zal je onze uiterst gemakkelijke en uitgebreide muziekmethode kunnen begrijpen.
Zicher de prijzen van onze volledige kursussen :
Mandoline 67.— Frs Gitaar 78.— Frs
Banjo 90.— Frs Piano 140.— Frs
Accordeon 67.— Frs Orgel 100. Frs
KLAVARSKRIBO, Valkenburgerstraat, 34. Antwerpen.

HET AVONTUURLIJK LEVEN VAN JAN BART

ER zijn maar weinig zeelieden die zo populair gebleven zijn als Jan Bart, den groten Vlaamsen kaperkapitein.

Bart werd in 1650 in een Duinkerkse zeevaardersfamilie, geboren. Hij telde onder zijn voorzaten admiraals en havenkommandanten.

Jan kon nog maar nauwelijks zijn naam schrijven, toen hij zich reeds als bootsjongen engageerde op de *Zeven Provinciën*, het admiraalschip van den beroemden opperbevelhebber van de Nederlandse vloot, Michiel de Ruyter. Onder dezen vlootvoogd maakte Bart den slag op de Theems mee. In 1672 brak er oorlog uit tussen Lodewijk XIV en de Verenigde Provinciën. Als Duinkerkenaar was Bart op dat moment Frans staatsburger. Het werd onveilig voor hem in de Hollandse havens, want alle Fransen waren toen verdachten ! Hij kon nog tijdig zijn vaderstad bereiken en monsterde op een kleine kaperboot, de *Koning David*.

In vijf jaar tijd behaalde Jan Bart met zijn boot 52 overwinningen ! De echo's van zijn heldendaden waren doorgedrongen tot in het koninklijk paleis en Lodewijk XIV hield van dappere kerels van dat slag. In tegenstrijd met de tijdsgewoonte, die wilde dat alleen edellieden een hogen commandopost konden krijgen in de marine, schonk de jonge Zonnekoning aan zijn Duinkerkse kapitein het bevel over twee koninklijke fregatten. Enkele jaren later viel Jan Bart, samen met zijn gezel, de jonkheer de Forbin, in de handen der Engelsen. De beide zwaar-gekwetste zeelieden werden in de vesting van Plymouth opgesloten. Alleen een dokter en twee scheepsjongens mochten de gevangenen bezoeken. De dokter was toevallig van Fransen oorsprong en had onmiddellijk veel sympathie voor zijn patienten. Hij verkreeg de toelating voor een familielid, die toevallig een neutraal staatsburger was, om Bart in de gevangenis te komen opzoeken.

Die bezorgde aan zijn neef 'n zaagje. Onze kaper wist het dadelijk goed te gebruiken : hij zaagde er de staven van zijn cel mee over. Maar de dokter kwam er op uit ! Er werd een ogenblik gevreesd, dat hij de Engelsen zou alarmeren. Het gebeurde echter niet. Hij kocht integendeel de twee scheepsjongens om, wat de ontvluchting veel gemakkelijker maakte. Jan Bart scheepte in, met Forbin, de twee jonge matrozen en den dokter, en samen staken ze met een vissersboot het Kanaal over...

Korten tijd vóór ze met de kerkers van Plymouth kennis maakten, was Bart ook bijna in de handen van de Engelsen gevallen. Hij kon toen eveneens op een wonderbare wijze ontsnappen.

Op zekeren dag landde hij te Bergen, een neutrale haven in Noorwegen. Er lag ook een Engelse boot. En toen de kapitein van dat schip vernam, dat de beroemde Jan Bart zoeven aangekomen was, ging hij naar den kaperkapitein toe en stelde hem voor, 's anderdaags buiten de neutrale wateren hun krachten eens te meten in 'n loyaal gevecht. Zoals men al dadelijk kan vermoeden, aanvaardde Jan Bart dit voorstel met enthousiasme.

« En waarom zou je niet eens komen lunchen op mijn schip ? » vroeg de Engelse kapitein.

Betrouwend op het officierenwoord van den Engelsman, aanvaardde Bart de uitnodiging en begaf zich aan boord van het Engels schip. Maar toen hij de boot, na het einde van het diner wou verlaten, gaf men hem vriendelijk te verstaan, dat hij hun gevangene was. Jan schoot in een Franse furie ! Met vuisten en ellebogen baande hij zich een weg tussen de Engelse bootsluí naar een vat buskruit, dat hij daar op de brug zag staan. Hij wierp het deksel er van weg en met een dreigend gebaar hield hij zijn brandende pijp boven het poedervat.

« Indien één van U nog één beweging durft maken, laat ik er mijn pijp in vallen en gaan we samen naar den hemel ! »

De Engelsen zagen hem maus genoeg, om zijn bedreiging ten uitvoer te brengen, en waren gedwongen om hem van op afstand beteuterd te bekijken. De matrozen van Jan Bart's schip waren intussen ongerust geworden over het uitblijven van hun kapitein, en ze waren het vijandelijk schip behoedzaam genaderd. Toen ze de bedreiging hoorden en de situatie van hun bevelhebber zagen, sprongen zij als katten aan boord en vielen de Engelsen bij verrassing aan.

Het was de eerste en de enigste keer, dat Jan Bart een vijandelijk schip in neutrale wateren bevochten heeft...

Nadat hij zo tweemaal achtereenvolgens op wonderbare wijze aan de Engelsen ontsnapt was, zette Bart de reeks zijner verbluffende heldendaden verder. In 1691 werd hij tot eskader-kommandant bevorderd en verwierf hij de bewondering van gans het land, toen hij er in slaagde om de blokkade van de Britten rond Duinkerke door te breken met zeven fregatten 'n honderdtal vijandelijke schepen in brand te steken, en een bliksemoverval te ondernemen tegen New-Castle van waar hij een rijken buit meebracht.

Na deze schitterende overwinning, werd hij voorgesteld aan het hof van den koning van Frankrijk. Zijn ruwe zeemansmanieren verwekten er schandaal. Toen enkele spotvogels hem vroegen naar de wijze waarop hij er in geslaagd was de Engelse blokkade te breken, antwoordde hij heel laconiek : « Zo ». En hij wierp de gepoederde pruikendragers brutaal doorheen. De lachers waren natuurlijk op zijn hand. En het hoeft niet gezegd, dat de koning er bij was. Vóór zijn afreis ontving Bart uit de handen van Lodewijk XIV het ridderkruis van de orde van den H. LODEWIJK.

Jan Bart betuigde zijn dankbaarheid hiervoor op een originele manier : hij slaagde er in om een groot konvooi met levensmiddelen, dat in de handen gevallen was van de Engelsen, te heroveren en het gevaar voor hongersnood, dat het verlies van die vloot dreigde mee te brengen, af te wenden.

Het ware heel normaal geweest, indien zo'n zeeleeuw als Bart van kinds' af geweest was, in een zeegevecht zou gevallen zijn. Het lot viel echter anders uit. De woeste, heldhaftige zeeman stierf in zijn bed, aan de gevolgen van een longontsteking... Hij was maar 52 jaar oud !

EEN VERTELSEL VOOR ONZE LEZERESSEN

SADKO DE RIJKE

EEUWEN geleden leefde er in de beroemde en machtige Russische stad Novgorod, een guszla-speler Sadko genaamd. Hij was zo onmetelijk rijk, dat men hem den bijnaam gegeven had Sadko, de rijke.

Hij was nog niet tevreden met zijn ontzaglijke schatten, en besloot zijn rijkdom met zeehandel nog te vergroten. Hij deed een vloot van dertig schone schepen bouwen, die met allerhande koopwaren beladen werden en de grote Russische rivieren, zoals de Neva bevoeren. Hij verkocht zijn koopwaren met een grote winst in de Hansa-steden. Op den terugweg waren zijn boten zwaarbeladen, met vaten, gevuld met goud en zilver.

Maar op zekeren dag werd de blauwe zee onrustig. Er stak een verschrikkelijke storm op, die Sadko's schepen uiteenjoeg. De wind verscheurde de zeilen en beschadigde de boten, maar kon den moed van de ruwe zeebonken niet overwinnen. Van op de brug van zijn schip keek Sadko op den chaos neer, en zei daarop tot zijn bootslui :

— Hoor eens mannen, ik geloof dat de Tsaar der zeeën woedend is. Wij varen op zijn blauwe wateren, wij verzamelen grote schatten, en nooit betalen we hem de kleinste belasting. Neemt een ton zuiver zilver en werpt ze in zee !

Het bevel werd dadelijk uitgevoerd, maar de storm verstilde niet.

— De belasting zal den Tsaar ongetwijfeld niet voldaan hebben, zei Sadko, werpt ook nog een ton rood goud over boord !

Men wierp een ton rood goud uit, maar de storm loeide in volle hevigheid voort.

Dat ontstemde Sadko. De Tsaar der zeeën eist voorzeker een levend slachtoffer, zei hij, laten we dus lotje trekken. Hij die het lot aandnidt, zal zich aan het gemeenschappelijke welzijn moeten opofferen.

Driemaal achtereenvolgens werd er geloot, en telkens werd Sadko aangewezen.

— Het lot heeft mij aangeduid, vrienden, zei Sadko, geef mij dus een eikenhouten vlot en mijn guszla, zo zal mijn dood mij lichter schijnen.

Men liet Sadko neer op zee en terstond verstilde de storm. De schepen zetten hun koers voort en scheerden over de zee als meeuwen. Sadko zag een diepen afgrond voor zich open splijten. Hij sloot de ogen en sliep in.

Toen hij weer wakker werd keek hij verrast rond : hij bevond zich op den bodem van de zee. Het water deinde zachtjes rond zijn hoofd en de rode zon was maar nauwelijks zichtbaar door de groene golven. Voor hem verrees een ontzaglijk paleis uit wit marmer, schoner dan de prachtigste kastelen van Novgorod. De poorten van dit zeekasteel stonden wagenwijd open. Sadko ging benieuwd en aarzelend naar binnen, en kwam in een grootse zaal terecht, waarvan het kristallen gewelf geschraagd werd door sierlijke kolommen, die met diamanten, smaragden en een schittering van Oosters edelgesteente bezet waren. In de diepte van de zaal zat de Tsaar der zeeën op een gouden troon. Sadko ging er op af en boog diep voor hem. De heerser der groene wateren begroette zijn gast en zei dat hij Sadko, van wien hij had horen zeggen, dat hij een perfekt guszla-speler was, reeds lang verwachtte. Speel eens voor mij, vroeg hij, ik zal er met veel genoegen naar luisteren !

Sadko begon toen te spelen en de Tsaar voelde zich vrolijker gestemd, zo vrolijk, dat hij zelfs begon te dansen. De ganse zee werd hierdoor woelig. Een groot tempeest brak los. De kokende golven richtten een ontzettende schade aan.

Reeds drie dagen lang speelde Sadko. De zee werd steeds onstuimiger. Plots voelde Sadko, dat iemand hem op den schouder klopte.

Hij keek om en zag een kleine grijzaard staan, die hem zei :

— Speel niet meer op je guszla. Zie eens hoeveel slachtoffers de dans van den tsaar der zeeën reeds gemaakt heeft. Bij honderdtallen lijden de boten schipbreuk. Breek de koorden van je guszla ! Wanneer de tsaar je zal vragen verder te spelen, zul je hem zeggen, dat je instrument stuk is. Hij zal je dan voorstellen een schoon jong meisje te huwen. Stem toe, en kies de nederigste: Tchernova ! Zohaast je met haar getrouwd zult zijn, zul je terug mogen naar je land.

Sadko volgde den raad van den ouderling, en de tsaar der zeeën stelde hem voor een schoon jong meisje te huwen.

's Anderdaags 's morgens, zag Sadko een aantal meisjes, die veel schoner waren, dan de anderen. Hij liet er drie honderd voorbij gaan, en dan nog eens drie honderd. Tchernova was de laatste. Zij had schoon zwart haar.

— Deze zal mijn verloofde zijn, zei Sadko.

— Het staat U vrij te kiezen, zei de tsaar der zeeën. En hij gaf bevel onmiddellijk het huwelijk te vieren. Nooit had Sadko zich zo'n feest kunnen inbeelden. Het duurde drie dagen, en gedurende gans dien tijd, was het in het paleis van den tsaar der zeeën veel klaarder, dan in den vrolijken zonneschijn.

★

Wanneer Sadko weer ontwaakte, bevond hij zich op den oever van de kleine rivier Tchernova, niet ver van Novgorod. Hij keerde weer naar de stad en deed er zijn schepen lossen. In dank voor zijn redding liet hij een kerk bouwen voor St. Niklaas van Mojaïsk. En nooit meer heeft hij de Blauwe zee bevaren. Hij bracht zijn dagen in vreugde en vrede door.

Janine Fournier bij KUIFJE. Rechts : De jonge kunstenares en haar moeder. Links : Onze directrice overhandigt aan Janine Fournier het diploma van de Academie.

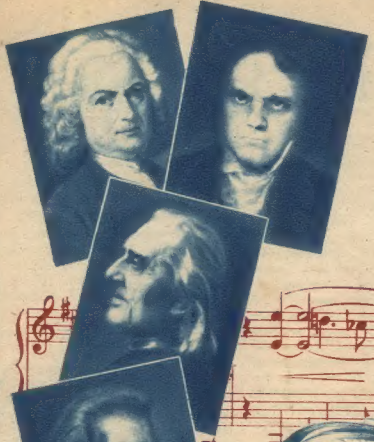

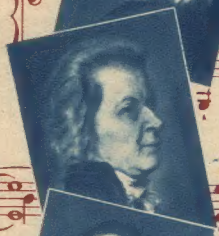

Janine Fournier

HET WONDERKIND

JANINE FOURNIER is 13 jaar oud. Ze heeft rozе wangen en helder-schitterende ogen. Ze houdt van het leven, maar *de muziek* is haar leven !

Haar geschiedenis is heel eenvoudig : toen ze nog maar nauwelijks kon lopen, stroopelde ze reeds naar de familie-piano in de huiskamer, want die oefende op haar een buitengewone en geheimzinnige aantrekkingskracht uit.

Op vierjarigen ouderdom mocht ze haar ouders eens vergezellen naar een prijsuitdeling. Stralend van innige blijdschap verliet ze de concertzaal, waar de uitreiking had plaats gevonden. Bij het thuiskomen liep ze naar het klavier en trachtte er het liedje van « De kleine Dwergen in het gebergte » dat ze in de zaal gehoord had, ook eens te spelen. Het viel buitengewoon mee ! 's Anderdaags ontdekte ze met haar linker hand zelfs een prachtige begeleiding van die eenvoudige melodie. Een wonderkind had zich geopenbaard !

Drie jaar later gaf Janine FOURNIER in haar geboortestad Robeke in Frans-Vlaanderen haar eerste concert. Ze vertolkte er werken van Bach, Haendel, Rameau, Chopin, Schubert en Debussy. Het werd een reuzetriomf ! Men had nog nooit een kind van zeven jaar de werken van deze groommeesters met zo'n diep en natuurlijk gevoel horen spelen. Wanneer men van een « wonderkind » spreekt, dan denkt men daarbij gewoonlijk aan een buitengewoon vervuld, maar ongelukkig kinderbestaan, vol eigenaardige fantastische dromen. Wat 'n vergissing !!!

Niets is eenvoudiger, dan het stille, gelukkige leven van Janine : ze staat iederen morgen zeer vroeg op. Van half acht tot negen uur krijgt ze les van haar huisonderwijzer.

Ze zegt van hem, dat het een gedienstig en knap man is, maar dat hij, naar haar zin, te weinig belang stelt in geschiedenis en aardrijkskunde.

Daarna bespeelt ze gedurende anderhalf uur haar klavier. Om elf uur gaat ze even wandelen of op boodschappen voor moeder. Na 't middagmaal mag zij haar piano een uur lang naar eigen, rijke fantasie bespelen, en zoals ieder echt kunstenaar, schept Janine FOURNIER ook reeds *eigen* werk !

Wanneer men haar vraagt naar haar geliefde meesters, dan aarzelt ze niet om in een trek de namen te noemen van Bach, Beethoven, Chopin, Liszt, Grieg, Debussy en Ravel.

Janine FOURNIER houdt veel van anecdoten, en zij vertelt er zelf ook gaarne. Op zekeren dag trapte ze eens onvoorzien in een mierennest. Het tien van deze duizende, zwarte opgeschrikte diertjes, bezorgde haar een groten angst. Wanneer men haar later eens vroeg, of de reporters haar niet afschrikten, dan antwoordde ze al lachend :

— Wel neen, waarom zou ik van hen schrik hebben ?

— Maar je hebt toch wel schrik van de mieren, niet ?

— Ja maar, de mieren die steken, en dat doen de reporters toch niet...

We hopen dat we onze goeie vriendin, Janine FOURNIER, weldra in ons midden zullen terugzien, en we wensen haar een lang en vruchtbaar kunstenaarsleven !

KUIFJE.

Ziehier zeven van de geliefkoosde toondichters van Janine Fournier. Kun je ze herkennen ? (Zie antwoord op blz. 23).

WETENSWAARDIGHEDEN

KENNEN jullie het ontstaan van het bijgeloof dat wil, dat het aansteken van drie sigaretten met één zelfde lucifertje, ongeluk bijbrengt ? Het zijn de Britse soldaten, die dat bijgeloof verspreid hebben. Tijdens den Boerenoorlog in Zuid-Afrika hadden zij vastgesteld, dat, wanneer men een lucifertje aanbood aan drie verschillende rokers, het dan percies lang genoeg gebrand had om tot doelwit te dienen voor de scherpschutters van het Boerenleger, die overal in het struikgewas verscholen zaten...

★

MEN heeft onlangs een eigenaardige statistiek opgemaakt. Er werd namelijk vastgesteld, hoeveel brieven een inwoner van de voornaamste landen zoal schrijft per jaar. Men is hiermee tot verrassende resultaten gekomen : de Engelsman bekwam den eersten rang met een gemiddelde van 78 brieven per jaar. Daarop volgden, de Amerikaan met 67 brieven, de Zwitser met 59, de Duitser met 56, de Luxemburger met 34, de Hollander met 31, de Belg met 29, de Fransman met 26 en de Italiaan met 20...

★

WETEN jullie, dat het vloeipapier uit een nalatigheid ontstaan is ? Een arbeider had eens in een papierfabriek het lijmen van het in fabrikatie zijnde papier, vergeten. Al de papierrollen welke dien dag in de fabriek gemaakt werden, aanzag men als verloren. De directeur maakte zich kwaad en sloeg met zijn vuist op de tafel. Een inktpot kwikte omver, en vloeide over het mislukte papier, dat onmiddellijk den uiteenlopende inkt, heel netjes opzoog ! Het vloeipapier was uitgevonden ! Vanaf dat ogenblik, maakte de directeur van de bewuste papierfabriek nog alleen papier zonder lijm... en hij werd er schatrijk mee !

★

EEN lezer, heeft me onlangs om nadere inlichtingen gevraagd over den wereldberoemden missionnaris, VERBIST, die tijdens de Renaissance aan het keizerlijk hof van PEKING, sterrekundige was. Ik ben op zoek gegaan naar inlichtingen voor mijn vriend, en heb toevallig ontdekt, dat er *twee* beroemde Vlaamse missionnarissen in China geleefd en gewerkt hebben. De eerste was *Ferdinand VERBIEST* (*let op de IE in zijn naam*). Hij werd op 9 Oktober 1623 te PITTEM in West-Vlaanderen geboren. In 1659 vertrok hij naar China en werd er keizerlijk raadsheer aan het hof. Hij schreef in het Chinees verschillende, zeer belangrijke astronomische werken. De tweede heette *Théophiel VERBIST* (*zonder tweede E !*) Hij werd op 12 juni 1623 te Antwerpen geboren en stierf in China in het jaar 1808. Deze VERBIST, zonder tweede E, was de stichter van de wereldberoemde *missionnarissen-congregatie van Scheut* die het Christendom in Oost-Azië onverpoond verkondigd.

KRUISWOORDRAADSEL

HORIZONTAAL

1. Iemand die een einde aan zijn leven stelt. — 2. Volkomen ontwikkelde insekten in tegenstelling met larve en pop. - Gezichtsorgaan. - Afkorting van : ana (op recepten), (*of twee dezelfde klinkers*). — 3. Tegenwoordig. - Een koortsverdrijvend middel. — 4. Traag kruipend weekdier. - Eerste toon der natuurlijke toonschaal = C. — 5. Afkorting van : vers. Een wenig. — 6. Waar iets eindigt. - Omgekeerde afkorting van : mezzo forte. — 7. Mannetje van den hond. - Persoonlijk voornaamwoord. — 8. Bovenste van een korenhalm. — 9. Getij. — 10. Afkorting van ; sieur. — 11. Afkorting van : testantibus actis. — 12. Landbouwwerktuig. — 13. Muzieknoot. - Afkorting van : frank. — 14. Verbeterde esperantotaal. - Uitroep van pijn. — 15. Holte in een muur. - Vaas. — 16. Fata Morgana.

VERTIKAAL

1. Verwarring der zinnen. — 2. Een op melk gelijkende vloeistof. — 3. Muzieknoot. - Voordeel. - Drie letters uit Mozes. — 4. Twee medeklinkers van : gaat. - Klein paard. — 5. Roosachtige ontsteking aan de benen der paarden. — 6. Sterk trekdier. — 7. Vorm van het werkwoord eten. — 8. Afkorting van : ratione officii. — 9. Muzieknoot. — 10. Landbouwwerktuig. — 11. Opstaande voorhaar bij mensen. — 12. Ongelijks. - Slede. - Twee letters uit kuur. — 13. Voorzetsel. - Hemellichaam. - Soort Brussels bier. — 14. Vergadering van den gemeenteraad.

DE GROOTMEESTERS DER MUZIEK

Op bladzijde 22 staan de volgende toondichters : Bach, Beethoven, Mozart, Liszt, Chopin, Grieg en Brahms.

DE LEGENDE VAN DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or"

De olifant COTE D'OR heeft nauwelijks den tijd om weer in te krimpen en zich uit de voeten te maken. Koning ZUURPRUIM komt binnen.

Hij maakt een diepe, belachelijke buiging en zegt met een kelderstem : « Lieve prinses, ik wil je koningin maken van mijn land ».

« U zoudt beter doen sire, antwoordde de hoofse prinses, met me mijn vrijheid weer te geven ! Dan zoudt U tenminste een echt edelman zijn ! »

« Je komt hier niet buiten, indien je met me niet wilt trouwen », schreeuwde ZUURPRUIM. En hij onderlijnde zijn verklaring met een daverenden vuistslag op het tafelblad.

HET GEHEIM VAN DEN ZWAARDVIS

(Tekst en tekeningen van Edgar P. JACOBS)

TERUGGEKOMEN BIJ DEN CAMION, WACHT BLAKE MET DE HAND AAN DE REM OP HET SIGNAAL VAN MORTIMER.

VAN UIT ZIJN OBSERVATIEPOST ZIET DE PROFESSOR DE PANTSERWAGENS DEN BERGPAS BINNENRIJDEN...

– DAAR ZIJN ZE !!!

– ALL RIGHT !

BLAKE LAAT DE REM LOS EN DE STUURLOZE CAMION ROLT IN RAZEND TEMPO DE HELLING AF !

BLAKE EN MORTIMER SLAAN NU OP DE VLUCHT. ZE LOPEN VERDER BERGOPWAARTS.

– BIJ KAMI-NARI, WAT 'N KLIMPARTIJ !...

!

DE SCHOK IS VERSCHRIKKELIJK !

BING

– JA, 'T IS ZWAAR ! WE MOETEN HIER ZO VLUG MOGELIJK ZIEN UIT TE KOMEN. WIE WEET ?...

– WE ZIJN NU REEDS 'N UUR AAN 'T KLIMMEN. ER KOMT GEEN EINDE AAN !

DE BEMANNING VAN DE TWEEDE PANTSERWAGEN IIS ER INDERDAAD IN GESLAAGD OM DE BAAN VRIJ TE MAKEN, EN...

...PLOTS...

– LATEN WE ONS VLUG VERBERGEN !

– VERDUI ! VELD ! DE ANDERE PANTSERWAGEN !

CLAC

CLAC

– NUTS !

– GEEFT U OVER !

(Wordt voortgezet.)